

Igo Gruden:

Pomladni veter.

V duši tihi, sveti mir —
zunaj veter vre od juga;
ulica šumi kot struga,
v okno pljuska ves večer . . .

Kaj prinašaš, veter blodni,
mi od daljnih krajev južnih?
Glas piščalk se zdiš mi tužnih
daleč, daleč v zemlji rodni.

V cvetju breg pod Nabrežino,
cvetje v Brdih in v Vipavi —
to li tvoji so pozdravi,
moj spomin nad domovino?

Zlato solnce po vsem morju,
v zlatem solncu bela jadra
dol do Pulja, Reke, Zadra —
to si videl ti v Primorju?

Kaj prinašaš, veter blodni,
mi od daljnih krajev južnih?
Glas piščalk se zdiš mi tužnih
daleč, daleč v zemlji rodni.

Cvetja ni pod Nabrežino,
ni v Vipavi, ni ga v Brdih;
tam v pestéh koščeno-trdih
narod stiska bolečino.

Narod lastno zemljo kolne,
težki glas iz Istre čujem —
kako dolgo še? — vprašujem
si v brezupu misli bolne.

V duši tihi, sveti mir —
zunaj veter vre od juga;
ulica šumi kot struga,
v okno pljuska ves večer.

*Ni kaj pikanterije - lepa je & vmesnica; od naše 79.
vine: kako pod za podom žive*

Igo Gruden:

Sred: 4/6

Domotožje.

Kot da bi v sanjah šel skozi pomlad,
bredem v omotici skozi vonjave;
misli od vonja vse mehke, sanjave,
tiho se predejo v solnčne daljave,
zlat mi v oblake že zidajo grad.

Dvigne se ptič iznad polj, iznad trat,
v solnčnih valéh si otesa peroti;
z roko oči si zasenčim na poti,
iščem s pogledom ga v sinji samoti,
ki v koprnenju mi drug je in brat.

Kriknil je ptič preko trat, preko polj,
padel kot kamen v megleno obzorje;
ruši nad Krasom se, pada v Primorje,
grad moj z oblaki pogreza se v morje —
bliže, moj dom, si mi bolj in bolj ...

